

[Victor Pürschel.]

paa en helt anden Maade. Man klager over en Dommers Optræden i Retten. Det er den ene Side af Sagen, det er den disciplinære Side. Det ligger altsaa meget nær ved den almindelige Sprogbrug af Ordet Klage, det, som Lægmanden vil forstaa ved en Klage. Man klager over Dommeren, hvad fører det til? Ikke til en Appel, men det fører til en Førsteinstans-Sag, hvor man tager det Spørgsmaal op. Eller man klager over, at Beviset ikke er rigtigt bedømt. Hvad fører det til? Ikke til Appel, det fører til, at man beordrer Sagen genoptaget paa ny. Altsaa ikke Appel. Saa er det da højst besynderligt at kalde denne Ret for Appelret. Jeg tillod mig i Udvalget at sige, at det vilde være rigtigere at kalde det en Klageret. En udmærket Jurist, jeg talte med forleden, sagde: Ja, men Klageret betyder i det juridiske Sprog noget andet, det betyder den Ret, en Mand kan have til at klage. Men dertil er at sige, at vi kender jo i det danske Sprog ikke saa faa Tilfælde, hvor et Ord har to Betydninger, og det kunde det altsaa ogsaa faa i dette Tilfælde. Jeg vilde finde, at en saadan Betegnelse var dog i hvert Fald ikke direkte vildledende og vilde for saa vidt være at foretrække.

Men Delingen af denne Domstol i to Afdelinger viser jo, at de Sager, som skal for hver af disse Afdelinger, har ikke noget videre med hinanden at gøre, eller rettere sagt har intet med hinanden at gøre. Og det var jo ogsaa det, den ærede Ordfører for Udvalget sagde, at man under Udvalgets Behandling blev klar over, at de havde ikke noget med hinanden at gøre, at man altsaa maatte skabe to forskelligt sammensatte Domstole til Behandling af disse helt forskelligartede Sager. Ja, der siger jeg: Det er jo Bevis paa, at dette Forslag ikke har været saa omhyggeligt forberedt, som man kunde ønske, at et Lovforslag skulde være. For dette er en saa stor principiel Historie, at det burde man efter min Mening i Justitsministeriet under den højtærede Justitsministers fremragende Ledelse straks være blevet klar over.

Der gælder jo ingen Fællesregler for Behandlingen ved disse to Afdelinger. Men Delingen er for saa vidt velbegrundet, som man, naar man endelig vil have et Lægmandselement med, maa erkende, at dette kan man i alt Fald anføre noget for i den ene Afdeling af Retten, medens man absolut ikke kan anføre noget til Fordel for det i den anden Afdeling, som ogsaa Udvalgets ærede Ordfører sagde det i sin Tale, og med Rette, dette, kort gengivet, at Do-

kumentdynger er nu engang ikke Lægmandskost. Derimod for den anden Afdelings Vedkommende, der skal behandle Klagerne, Besværingerne over Dommerne, kan man jo til Fordel for Lægmandene sige dette, at en Lægmand maaske bedre end nogen, der er inde i den juridiske Løbebane, kan føle med den Lægmand, der er mødt i Retten og mener, at han er blevet daarligt behandlet. Det erkender jeg er et Argument til Fordel for Lægmandene i den Afdeling. Jeg mener, at Betænkelighederne af andre Grunde er saa store, at man hellere skulde lade være med at tage dem, det er en anden Side af Sagen, og den vilde for mig være afgørende; men i og for sig maa jeg erkende, at den Deling er der en god Begrundelse for, naar man vil have Lægmandene.

Men hvordan tror man nu, at den fremtidige Udvikling vil blive paa dette Omraade? Ja, jeg er jo bange for, at kommer der nogle Skuffelser for den offentlige Mening med Hensyn til de Afgørelser, der træffes — og det er vist uundgaaeligt, fordi man her faar at gøre med Kværlanter, som kommer ind imellem de berettigede Klager, men det vil være Kværlanterne, som sætter Himmel og Jord i Bevægelse og siger: Det hjalp jo alligevel ikke noget —, saa vil det næste Krav blive dette, at Lægmandene skal have Majoriteten i denne Ret. Og med den Svaghed over for Pres, som Justitsministeren paa dette Punkt har vist, maa man jo desværre befrygte, at Styrken til at modstaa et saadant Pres ikke vil være betydelig. Man maa jo nemlig vel erindre, at den højtærede Justitsminister i sine Bemærkninger til Lovforslaget udtrykkeligt sagde, at her var Lægmand ikke paa deres Plads. Ikke desto mindre har Ministeren nu accepteret dem og skal altsaa forsvare deres Anvendelse. Naar man ser paa denne Afdeling, vil man ogsaa lægge Mærke til, at Ministeren er gaaet med til, at der maa ske Appel i alle de større Sager, hvor der har været nedlagt Paastand paa Afskedigelse, eller hvor Afskedigelse er sket, og der skal appelleres til Højesteret. Det vil jo sige, at alle de betydeligere Sager vil ende ved Højesteret. Saa er jo Spørgsmaalet: Til hvad Nytte saa etablere dette?

Appellen skal ske i Civilprocessens Former. Allerede dette er jo noget ekstraordinært. Af Hensyn til Bevisets Bedømmelse er det nødvendigt, at det sker paa den Maade; jeg tænker, det er dette Hensyn, der har været bestemmende for, at man har fastsat dette. Men det viser, hvor vanskeligt det er at indpasse hele denne Historie i det bestaaende Retssystem.